

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Skibińska

Protokolant: Agnieszka Litkowska

po rozpoznaniu na rozprawie 16 maja 2019 r.

s p r a w y : **A. G.**

syna S. i A.

ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

1. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) „serwis (...)” NIP (...) z siedzibą w J. ul. (...), działając w warunkach czynu ciągłego z wykorzystaniem takiej samej sposobności, pomimo obowiązku nie przekazał w ustawowym terminie, tj. od dnia 25 czerwca 2018 r. do dnia 25 sierpnia 2018 r. za pomocą środków komunikacji elektronicznej Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o prowadzonej ewidencji (...) za okres od maja 2018 r. do lipca 2018 r., co stanowi naruszenie art. 109 ust. 3 i 8a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.) i art. 82 § 1b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r., poz. 800 ze zm.);

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 80 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) „serwis (...)” NIP (...) z siedzibą w J. ul. (...), działając w warunkach czynu ciągłego z wykorzystaniem takiej samej sposobności, pomimo obowiązku jako płatnik nie wpłacił w ustawowym terminie, tj. od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia 20 stycznia 2018 r. na rachunek bankowy Naczelnika Urzędu Skarbowego w J., pobranych zaliczek na podatek dochodowy pracowników za lata 2016-2017 w kwocie 8.662,00 zł, co stanowi naruszenie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.);

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

3. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) „serwis (...)” NIP (...) z siedzibą w J. ul. (...), pomimo obowiązku uprzednio nie wpłacił na rachunek bankowy Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. w ustawowym terminie, tj.:

- od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia 25 maja 2018 r. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od czerwca 2016 r. do kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie 124.352,00 zł,
- od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r. zadeklarowanego liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT-36L) za lata 2014-2017 w łącznej kwocie 82.832,00 zł,

co stanowi naruszenie art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.) i art. 45 ust. 1a pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.);

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

I. uznaje obwinionego **A. G.** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń skarbowych z art. 80 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w całości,

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. J. kwotę 516,60 zł (pięciuset szesnastu zł sześćdziesięciu groszy).

Sygn. akt II W 419/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) „serwis (...)” NIP (...) z siedzibą w J. ul. (...). Wykorzystując taką samą sposobność, pomimo obowiązku nie przekazał w ustawowym terminie, tj. od dnia 25 czerwca 2018 r. do dnia 25 sierpnia 2018 r. za pomocą środków komunikacji elektronicznej Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o prowadzonej ewidencji ((...)) za okres od maja 2018 do lipca 2018 . Ponadto będąc płatnikiem nie wpłacił w ustawowym terminie, tj. od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia 20 stycznia 2018 r. na rachunek bankowy Naczelnika Urzędu Skarbowego w J., pobranych zaliczek na podatek dochodowy pracowników za lata 2016-2017 w kwocie 8.662,00 zł. Nadto, pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał na rachunek bankowy Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. w ustawowym terminie, od dnia 25 lipca 2015 . do dnia 25 maja 2018 r. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od czerwca 2016 r. do kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie 124.352,00 zł oraz od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r. zadeklarowanego liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT-36L) za lata 2014-2017 w łącznej kwocie 82.832,00 zł.

Dowód: wydruk z (...) k. 2, lista podatników dokonujących zakupu – k. 3, lista zaległości – k. 14-15, zestawienia – k. 16-19,

A. G. nie był dotychczas karany.

Dowód: dane o niekaralności – k. 21.

Sąd zważył, co następuje:

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania w żaden sposób kwestionowana.

Brak danych do przyjęcia, że oskarżony nie jest zdolny do zawinienia. Materiał dowodowy nakazuje przyjąć, że osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. Materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych mu czynów.

Art. 12 § 2 k.k.s. stanowi, że Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Art. 13 § 1 k.k.s. stanowi, że wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Biorąc pod uwagę powołane zasady wymiaru kary i sposób działania sprawcy Sąd uznał, że zasadnym jest orzeczenie wobec oskarżonego kary 1.000 złotych grzywny.

Stosownie do art. 49 § 3 k.k.s. w wypadkach określonych w art. 65 § 4 oraz art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmiotów jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie. W oparciu o powołany przepis Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych.

Z uwagi na znaczne zadłużenie oskarżonego Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu Sąd orzekł stosownie do treści art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.